

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.030 van 8 juli 2014
in de zaak A. 205.964/X-15.694.**

In zake : Ludo CLAESSWINNEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend bij de federale politie DGS/DSJ
1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 augustus 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 augustus 2012 waarbij Ludo Claesswinnen bij ordemaatregel voorlopig wordt geschorst voor een periode van vier maanden met inhouding van 5% van zijn maandelijks brutowedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 220.479 van 24 augustus 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 mei 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 4 maart 2010 maakt de procureur des Konings te Brussel aan de federale politie een afschrift over van zijn vordering voor de raadkamer om een aantal politieambtenaren van de spoorwegpolitie naar de correctionele rechtbank te verwijzen. Deze zouden zich in 2006 vergrepen hebben aan daklozen en mensen zonder papieren rondom het Zuidstation in Brussel. Verzoeker wordt daarin vermeld voor de tenlastelegging L (ontstentenis van hulp

aan personen die bloot stonden aan ernstig politiegeweld), waarmee verwezen wordt naar feiten, gebeurd op 28 mei 2006 ten nadele van S.O.

3.2. De raadkamer blijkt op 27 juni 2012 dertien politieambtenaren van de spoorwegpolitie naar de correctionele rechtbank te Brussel verwezen te hebben. Naar aanleiding daarvan, verschijnen in de pers een aantal artikelen over de feiten. Er wordt enkel in het algemeen bericht, er worden geen individuen aan bepaalde misdrijven gelinkt.

Voortgaande op een krantenartikel van 28 juni 2012 vraagt de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie op 3 juli 2012 aan de procureur des Konings inlichtingen over de situatie van verzoeker en om inzage van het strafdossier.

3.3. Op 13 juli 2012 deelt de procureur des Konings mee dat de raadkamer op 27 juni 2012 besloten heeft verzoeker – met anderen – naar de correctionele rechtbank te verwijzen, dat een beklaagde het voordeel heeft gekregen van de opschorting van de uitspraak, dat onder meer verzoeker beroep heeft aangetekend tegen de verwijzingsbeslissing en dat slechts afschrift van het strafdossier wordt vergund na een definitieve uitspraak van de strafrechtbanken.

3.4. Op 18 juli 2012 formuleert de minister van Binnenlandse Zaken het voorstel om verzoeker preventief te schorsen met inhouding van 25% van zijn wedde. Zij verwijst naar de doorverwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank, naar “het ernstig karakter van de onderzochte feiten” – schuldig verzuim, hetgeen volgens haar blijkt uit de vordering van de procureur des Konings van 3 maart 2010 – en naar het feit dat er mogelijk ernstige deontologische fouten gemaakt zijn. Wegens de doorverwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank en de vernieuwde aandacht in de pers, moet volgens de minister opnieuw afgewogen worden of verzoeker, in acht genomen wat nu voorligt, te weten een “appreciatie van de vermoedelijke feiten door een onderzoeksgerecht”, nog in dienst kan blijven. De medegedeelde feitelijke gegevens zijn volgens haar ontegensprekelijk van die aard dat zij elke vorm van

vertrouwen in de beroepsingesteldheid van verzoeker in twijfel trekken, doordat “essentiële beroepswaarden en deontologische plichten onherroepelijk geschaad zouden kunnen zijn”. Het dossier heeft ruime ruchtbaarheid gekregen in de nationale pers en dus ook bij de politie en tot afkeurende commentaar geleid binnen en buiten de werksfeer. Er wordt ook acht geslagen op de “leidinggevende functie van betrokkene in de hiërarchie en de daaraan gekoppelde voorbeeldfunctie” om te besluiten dat een verdere tewerkstelling van verzoeker “op kritiek en onbegrip van de bevolking kan stuiten, waardoor de integriteit, de geloofwaardigheid en het imago van de politie ernstig in het gedrang kunnen komen”. De aanwezigheid van verzoeker kan het algemeen belang van de dienst ernstig schaden, doordat de gehele politieploeg bij acties opmerkingen kan krijgen over zijn integriteit, wat een normaal functioneren onmogelijk maakt.

3.5. Verzoeker wordt op 27 juli 2012 over het voorstel gehoord en dient er een verweerschrift tegen in. Daarin wijst hij erop dat hij tegen zijn verwijzing naar de correctionele rechtbank beroep heeft aangetekend en betwist hij ten gronde de feiten en het vervuld zijn van de voorwaarden voor zijn voorlopige verwijdering uit de dienst.

3.6. Op 3 augustus 2012 beslist de minister van Binnenlandse Zaken verzoeker preventief te schorsen met inhouding van 5% van zijn wedde. In de motivering worden de overwegingen uit het voorstel van de minister hernomen:

“Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3 en 59 tot 65;

Gelet op het gerechtelijk dossier en uw doorverwijzing naar de correctionele rechtbank wegens de tenlastenlegging vermeld in punt 2;

Overwegende het ernstig karakter van de onderzochte feiten zoals blijkt uit de brief in referte 1.3;

Overwegende bovendien dat gebeurlijk ernstige deontologische fouten zouden kunnen worden vastgesteld;

Overwegende dat de fysieke en morele integriteit van de burger te allen tijde dient gerespecteerd te worden;

Gelet op het artikel 422bis van het Strafwetboek ‘schuldig verzuim’ dat het belang en de ernst van de mogelijke feiten onderstreept;

Overwegende dat in dergelijk geval moet worden nagegaan, overeenkomstig artikel 59 van de tuchtwet, in welke mate uw aanwezigheid binnen de Federale Politie nog langer verenigbaar is met het belang van de

dienst, tijdens en in afwachting van de afloop van dit gerechtelijk onderzoek;

Overwegende dat, gelet op de doorverwijzing naar de correctionele rechtbank en de vernieuwde aandacht in de pers, een nieuwe afweging door de overheid vereist is en dit op basis van huidig dossier;

Overwegende dat de doorverwijzing noodzakelijk werd geacht na de appreciatie van de vermoedelijke feiten door een onderzoeksgerecht;

Gelet in het bijzonder op de vaststelling dat de medegedeelde feitelijke gegevens ontegensprekelijk van dien aard zijn dat elke vorm van vertrouwen in uw beroepsingesteldheid kan in twijfel worden getrokken;

Overwegende dat de aard van de feiten en de omstandigheden waarin deze zouden zijn gepleegd, van die aard zijn dat essentiële beroepswaarden en deontologische plichten onherroepelijk geschaad zouden kunnen zijn;

Gelet bovendien op de vaststelling dat aan dit dossier recentelijk een ruime ruchtbaarheid werd gegeven door de nationale pers en aldus ook binnen de geïntegreerde politie;

Gelet dat de gepubliceerde artikels de vermoedelijk gepleegde feiten aanhaalde alsook uw doorverwijzing naar de correctionele rechtbank. Tegen deze doorverwijzing werd beroep aangetekend;

Gelet dat de negatieve publiciteit inherent aan de feiten bovendien *ipso facto* verder aanleiding zal zijn tot afkeurend commentaar binnen en buiten de werksfeer;

Gelet op de leidinggevende functie van betrokkene in de hiërarchie en de hieraan gekoppelde voorbeeldfunctie;

Gelet dat in deze omstandigheden het blijven inzetten van uw persoon binnen de politie op kritiek en onbegrip van de bevolking kan stuiten, waardoor de integriteit, geloofwaardigheid en het imago van de politie ernstig in het gedrang kunnen komen;

Overwegende bijgevolg dat uw verdere inzet, voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht ook, het algemeen belang van de dienst ernstig kan of zou kunnen schaden; immers, indien in de huidige omstandigheden niet wordt gereageerd, loopt de organisatie het risico dat bij effectieve controles en opdrachten op het terrein, de hele ploeg SPC verwijten aangaande hun integriteit kunnen krijgen. Dit zou een normaal functioneren van de dienst onmogelijk maken en maakt deze voorlopige schorsing dan ook noodzakelijk;

[...].”

Wat de verwijdering uit de dienst betreft, wordt daar nog het volgende aan toegevoegd:

“Overwegende dat vanuit het opnemen van de functie van Minister van Binnenlandse Zaken, ik de onverenigbaarheid van uw aanwezigheid met het belang van de dienst in de actualiteit van het nieuwe gegeven van de doorverwijzing door de Raadkamer naar de Correctionele rechtbank dien te bekijken;

Gezien deze doorverwijzing en de aard van de strafrechtelijke kwalificaties die ten aanzien van u door de Raadkamer van Brussel weerhouden worden, meen ik op vandaag de meest gepaste maatregel te

moeten nemen om zowel de sereniteit binnen de politiediensten als in de schoot van de bevolking te garanderen;

Overwegende dat de voorlopige schorsing bij ordemaatregel een voorlopige maatregel is die uit voorzorg wordt genomen, welke geenszins tot doel heeft uw vermoeden van onschuld aan te tasten noch uw actueel functioneren in vraag te stellen;

Overwegende dat, op basis van al deze elementen, uw aanwezigheid binnen de politie onverenigbaar is met het belang van de dienst.”

De voorlopige schorsing is ingegaan daags na de betekening, dit is op 9 augustus 2012.

Dit is de bestreden beslissing.

3.7. Op 24 oktober 2012 vraagt de directie van de Ondersteuning en het Beheer van de federale politie aan de procureur des Konings of de zaak reeds vastgesteld is voor de correctionele rechtbank en of de situatie van de beklaagden sinds 27 juni 2012 gewijzigd is. De procureur antwoordt dat de kamer van Inbeschuldigingstelling het beroep van verzoeker op 13 november 2012 zal behandelen en dat de beschuldigingen tegen hem niet gewijzigd zijn.

3.8. Op 20 november 2012 krijgt verzoeker kennis van het voorstel van de minister om zijn voorlopige schorsing te verlengen, opnieuw met inhouding van 5% van zijn wedde. Er wordt verwezen naar de ongewijzigde toestand wat betreft de doorverwijzing naar de correctionele rechtbank en naar de ongewijzigde toestand van de gegevens die aan de basis liggen van de eerste schorsingsbeslissing. Voorts wordt opnieuw verwezen naar de ernst van de feiten, de publiciteit in de pers en de voorbeeldfunctie van verzoeker om te stellen dat het inzetten van zijn persoon binnen de politie op kritiek en onbegrip van de bevolking kan stuiten waardoor de integriteit, de geloofwaardigheid en het imago van de politie ernstig in het gedrang kunnen komen, zodat zijn verder inzetten “voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht ook, het algemeen belang van de dienst ernstig kan of zou kunnen schaden”.

Verzoeker wordt over het voorstel gehoord.

3.9. Op 4 december 2012 beslist de minister van Binnenlandse Zaken om de voorlopige schorsing van verzoeker met inhouding van 5% van zijn wedde voor vier maanden te “behouden”. Ook nu neemt de minister de overwegingen uit haar voorstel van schorsing over en voegt zij daar met betrekking tot de onverenigbaarheid tussen het dienstbelang en de aanwezigheid van verzoeker aan toe:

“Overwegende dat vanuit het opnemen van de functie van Minister van Binnenlandse Zaken, ik de onverenigbaarheid van uw aanwezigheid met het belang van de dienst in het kader van de doorverwijzing door de Raadkamer naar de Correctionele rechtbank dien te bekijken;

Gezien deze doorverwijzing en de aard van de strafrechtelijke kwalificaties die ten aanzien van u door de Raadkamer van Brussel weerhouden worden;

Gezien de sereniteit binnen de politiediensten als in de schoot van de bevolking dient gegarandeerd [...] te blijven;

Overwegende dat de voorlopige schorsing bij ordemaatregel een voorlopige maatregel is die uit voorzorg wordt genomen, welke geenszins tot doel heeft uw vermoeden van onschuld aan te tasten noch uw actueel functioneren in vraag te stellen;

Overwegende dat, op basis van al deze elementen, uw aanwezigheid binnen de politie onverenigbaar blijft met het belang van de dienst.”

Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in (zaak A.207.317/XIV-35.072). Bij tussenarrest nr. 221.887 van 20 december 2012 schorst de Raad van State bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van die beslissing. Bij arrest nr. 225.674 van 3 december 2013, wordt deze beslissing vernietigd.

3.10. Nadat de kamer van inbeschuldigingstelling verzoekers verwijzing naar de correctionele rechtbank onverminderd heeft gehandhaafd, tekent verzoeker cassatieberoep tegen deze beslissing aan. Inmiddels werd verzoeker bij vonnis van 26 februari 2014 van de correctionele rechtbank te Brussel vrijgesproken.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en brengt in zijn middel kritiek uit op de redenen die in het bestreden besluit worden vermeld om te stellen dat zijn aanwezigheid niet verenigbaar is met het belang van de dienst.

In eerste instantie wijst verzoeker erop dat de verwerende partij zich steunt op zijn doorverwijzing door de raadkamer naar de correctionele rechtbank, als een nieuw gegeven in het dossier. Dit nieuw element bestaat echter niet, nu verzoeker tegen die doorverwijzing beroep aantekende bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Hoe dan ook kan het loutere feit van een vordering tot verwijzing in hoofde van de procureur des Konings en een niet in kracht van gewijsde gegane verwijzingsbeschikking geen reden zijn om over te gaan tot een voorlopige schorsing bij wijze van ordemaatregel. De bestreden beslissing schendt dan ook het vermoeden van onschuld, evenals de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker ontwikkelt daarna de volgende argumenten:

- De beslissing verwijst naar “de aard van de feiten” en “de omstandigheden waarin deze zouden zijn gepleegd”, maar die elementen blijken geenszins uit het dossier, waarin alleen “een juridisch-technische incriminatie” opgenomen is waarom verzoeker naar de correctionele rechtbank is verwezen. Verzoeker benadrukt dat het gaat om “een enkel feit” waaromtrent hij “enig onoorbaar handelen” betwist en stelt dat hij “hoegenaamd niets te maken heeft met de zaken die in de krantenartikels worden aangehaald”. Overigens kan de minister niet steunen op krantenartikels, waaraan juridisch geen waarde kan

worden gehecht. Had de minister op de inzage van het strafdossier – in het vooruitzicht gesteld na een arrest van de kamer van Inbeschuldigingstelling – gewacht, dan had zij zich een correct beeld kunnen vormen van wat hij heeft gedaan.

- De beslissing verwijst naar de ruchtbaarheid in de media. Verzoeker is evenwel niet, evenmin als in 2010, met name genoemd.
- De verwijzing naar afkeurende commentaren en onbegrip bij de bevolking en repercussies binnen het korps zijn “loutere speculatie”.
- De motieven verschillen niet van de beslissing genomen in 2010, die de minister na vernietiging niet verder in overweging heeft genomen.
- Het tijdsverloop toont aan dat verzoekers aanwezigheid het dienstbelang niet schaadt: de hiërarchie is sinds 2007 op de hoogte van de feiten; na een vernietiging van de eerste schorsing in 2010 heeft de minister geen verdere actie ondernomen en verzoeker is altijd voort blijven werken, zelfs nog na het treffen van de bestreden beslissing.
- De beoordeling van het dienstbelang gaat ook voorbij aan de verklaring van de overste van verzoeker dat zijn aanwezigheid verenigbaar is met het dienstbelang.

4.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord in essentie dat de minister van Binnenlandse Zaken zich wel degelijk kon baseren op de doorverwijzing van verzoeker door de raadkamer naar de correctionele rechtbank, ondanks verzoekers beroep tegen die doorverwijzing. Er is volgens haar wel sprake van een nieuw gegeven dat verzoekers voorlopige schorsing rechtvaardigt, nu de raadkamer meende dat er voldoende elementen in verzoekers dossier aanwezig waren om hem naar de correctionele rechtbank te verwijzen. Verzoekers beroep verandert hier niets aan, zodat de materiële motiveringsplicht niet werd miskend. De bestreden beslissing schendt evenmin het vermoeden van onschuld, nu het om een ordemaatregel gaat die enkel het belang van de dienst beoogt en geen uitspraak inhoudt over de schuld van verzoeker. De verwerende partij betoogt verder dat het bestuur het strafdossier alsnog niet kon raadplegen en dat de minister, op basis van de kennis die zij had, zorgvuldig heeft gehandeld. Met de verwijzing naar de correctionele rechtbank, beschikte zij over een nieuw

beoordelingselement om een nieuwe afweging van de verstoring van de dienst te maken. De minister heeft wel degelijk ook de argumenten die verzoeker bij haar heeft aangebracht om zijn verdere aanwezigheid binnen de dienst te bepleiten, in het besluitvormingsproces betrokken. Het is volgens de verwerende partij logisch dat verzoeker in de diverse persberichten niet met naam wordt genoemd, om het vermoeden van onschuld niet in het gedrang te brengen. De namen van de betrokkenen zijn echter wel bekend binnen de politie. Zij zijn allen voor hun deel verantwoordelijk voor het wankelen van het vertrouwen in de politie. De hele groep betrokkenen is verantwoordelijk voor de gepleegde feiten, zodat zij allemaal, behoudens degenen die intussen zelf ontslag namen, voorlopig werden geschorst na hun doorverwijzing naar de correctionele rechtbank. Dit is de beste wijze om het gezag binnen het korps te vrijwaren en normvervaging te voorkomen. Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat een Franstalig personeelslid voor dezelfde feiten werd doorverwezen naar de correctionele rechtbank en tevens voorlopig werd geschorst, met een gelijklopende motivering. De betrokkene vocht de voorlopige schorsing aan bij de Raad van State (Franstalige kamer), die bij arrest nr. 220.481 van 24 augustus 2012 het beroep verwierp bij gebrek aan ernstige middelen. De verwerende partij meent dat het niet billijk is dat de voorlopige schorsing van het ene personeelslid behouden blijft en deze van verzoeker niet, terwijl het dezelfde feiten en eenzelfde argumentatie betreft.

4.3. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord dat de verwijzingsbeschikking van de raadkamer niet aan hem kon worden tegengeworpen, nu deze niet definitief was ingevolge het hangende beroep bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Tevens wordt het vermoeden van onschuld wel degelijk geschonden, nu er bij ontstentenis van een verwijzingsbeschikking enkel een strafdossier bestaat, waartoe de minister geen toegang had en waarop zij de bestreden beslissing dus niet kon baseren. Het bestaan van een opsporingsonderzoek en het voeren van een gerechtelijk onderzoek mogen op zich geen redenen zijn die in de besluitvorming kunnen worden betrokken, ook al gaat het om een ordemaatregel die niet is gericht op het schuldig bevinden van een bepaald gedrag.

Voorts blijkt uit de krantenartikelen volgens verzoeker niet welke feitelijkheden hij zou hebben gepleegd, noch of die feitelijkheden waar zijn. De combinatie van persberichtgeving met de doorverwijzing voor de concrete tenlastelegging was niet voldoende om hem te schorsen, nu de raadkamer daarenboven enkel nagaat of de bewijslast volstaat om de zaak verder te zetten, doch niet optreedt als bodemrechter. Zoals eerder uiteengezet, kan die doorverwijzing evenmin het kernelement vormen om tot zijn voorlopige schorsing te besluiten. Verzoeker vervolgt dat hij niet met naam wordt genoemd in de krantenartikelen en dat uit niets blijkt dat de identiteit van de betrokken personeelsleden al dan niet intern gekend is. Verzoeker betwist dat zijn voorlopige schorsing noodzakelijk is voor de goede werking van de politie en stelt dat uit niets blijkt dat binnen de federale politie enige negativiteit heerste op dat punt. Het kan niet dat iemand voorlopig wordt geschorst enkel en alleen omdat hij verdacht is en de verdachtmakingen persbelangstelling genieten. De motivering van de beslissing tot voorlopige schorsing van het vermelde Franstalig personeelslid, kan niet als gelijklopend worden beschouwd, nu de beslissing omtrent die persoon niet voorligt. Voorts blijkt niet dat in die procedure ook gelijke middelen werden ontwikkeld.

Beoordeling

5.1. Uit artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee voorwaarden vervuld dienen te zijn, met name moet vooreerst een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolgning ingesteld zijn, en moet voorts de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst.

5.2. Verzoeker formuleert in zijn middel kritiek op de redenen die in de bestreden beslissing worden vermeld om te besluiten dat zijn aanwezigheid niet verenigbaar is met het belang van de dienst. De verwerende partij steunt zich daarvoor op de aard van de feiten en de omstandigheden waarin deze zouden zijn

gepleegd, alsook op de ruime ruchtbaarheid die in de nationale pers aan het dossier werd gegeven (zie randnummer 3.6).

5.3. De verwerende partij leidt de actuele ernst van de feiten in wezen uitsluitend af uit de verwijzingsbeslissing naar de correctionele rechtbank. Op zich rechtvaardigt dit gegeven evenwel niet dat verzoeker nu voorlopig uit de dienst verwijderd wordt: er moet nog altijd bewezen worden dat het belang van de dienst de actuele verwijdering noodzakelijk maakt, terwijl die verwijdering voorheen niet nodig werd geacht. De verwijzingsbeslissing leert niets anders dan dat verzoeker verdacht wordt van het niet verlenen van hulp aan een persoon in nood als gevolg van politiegeweld. Waarvoor die algemene strafrechtelijke kwalificatie *in concreto* staat, blijkt de verwerende partij niet onderzocht te hebben. Ook heeft zij geen informatie ingewonnen over de omstandigheden waarin verzoeker het misdrijf waarvan hij verdacht wordt, gepleegd zou hebben. Inzonderheid de vaststelling dat de feiten dagtekenen uit 2006 en dat zij in 2010 aan het bestuur bekend raakten, doet in dit geval besluiten dat de verwerende partij in 2012 niet zonder meer kan verwijzen naar de algemeen gestelde vordering van de procureur des Konings en de beslissing van de raadkamer. Ook een loutere verwijzing naar persartikelen is onvoldoende wat het bewijs van de feiten betreft. De verwijzing naar het “ernstig karakter van de onderzochte feiten” heeft derhalve geen deugdelijke grondslag.

De ontstentenis van bewijs van een minimaal ernstig onderzoek van de feiten die verzoeker daadwerkelijk gepleegd heeft – en die hij ten overstaan van het bestuur blijft betwisten –, vitieert ook de conclusie dat daar “gebeurlijk ernstige deontologische fouten” aan verbonden kunnen worden en dat “essentiële beroepswaarden en deontologische plichten onherroepelijk geschaad zouden kunnen zijn”.

5.4. Waar de minister verwijst naar de “ruime ruchtbaarheid” die de nationale pers aan dit dossier heeft gegeven en naar de bekendheid die de zaak aldus ook “binnen de geïntegreerde politie heeft gekregen”, wat volgens haar tot afkeurend commentaar zal leiden en de integriteit, de geloofwaardigheid en het

imago van de politie ernstig in het geding kan brengen, beroept zij zich in feite op de persberichten over de misdragingen van de gehele groep van dertien leden van de spoorwegpolitie. In die berichten wordt verzoeker evenwel niet met naam genoemd. Het is evident ook niet mogelijk om hieruit af te leiden welk aandeel verzoeker destijds in het gebeuren heeft gehad. Het is dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de integriteit, de geloofwaardigheid en het imago van de politie ernstig in het gedrang kunnen komen indien verzoeker niet voorlopig uit dienst wordt genomen, noch dat in dit geval “de hele ploeg SPC verwijten aangaande hun integriteit kunnen krijgen”.

5.5. Gelet op wat voorafgaat, is niet bewezen dat het dienstbelang vereiste dat verzoeker voorlopig wordt geschorst, en dan nog “voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht ook”. De bestreden beslissing steunt ter zake niet op een deugdelijke grondslag.

De omstandigheid dat een Franstalige collega van verzoeker eveneens voorlopig werd geschorst en dat haar vordering tot schorsing tegen deze beslissing door de Raad van State bij gebrek aan ernstige middelen werd afgewezen, doet niet anders besluiten, temeer nu de verwerende partij niet aantoont dat de feitelijke situatie van verzoeker en de feitelijke situatie van zijn Franstalige collega dezelfde zijn.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 augustus 2012 waarbij Ludo Claesswinnen bij ordemaatregel voorlopig wordt geschorst voor een periode van vier maanden met inhouding van 5% van zijn maandelijkse brutowedde.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht juli 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust